

SOPHIE WESTER

Wat start als een onschuldig spel,
loopt uit op een dodelijk drama.

SCHADUW KANT

A person wearing a bright red jacket and dark pants stands on a rocky pier or breakwater. The person is looking out over a body of water under a hazy, overcast sky. The scene is atmospheric and somewhat somber.

PSYCHOLOGISCHE
THRILLER

DE CRIME COMPAGNIE

PROLOOG

In de verlaten keuken van de groepsaccommodatie trekt Dani plagerig aan de band van zijn spijkerbroek. ‘Ga je mee?’ vraagt ze.

‘Ja,’ zegt Mick schor en hij hoopt maar dat ze niet aan zijn stem hoort hoe graag hij dat wil. ‘Waar wil je naartoe?’

‘Ik weet wel een plekje.’ Ze loopt voor hem uit en duwt de eerste deur van de gang open.

Geschrokken kijkt hij over zijn schouder de hal in. ‘Ben je gek?’ fluistert hij. ‘Dit is de kamer van Leon!’

Ze rolt met haar ogen. ‘Wat wil je dan? Naar een slaapzaal?’

‘Eh, nee. Maar ik vind de kamer van een leraar nou ook niet echt relaxed. We kunnen toch wel iets beters verzinnen?’

‘Jij houdt toch zo van spanning, mister No Fear? Dus ik dacht: we maken er onze eigen challenge van.’ Ze bijt op haar lip en draait haar kettinkje een paar keer rond haar vinger. ‘Maar als je niet durft...’

Hij haalt zijn handen door zijn haar. Wat kan het hem ook schelen, deze kans krijgt hij misschien nooit meer. ‘Nee hoor, hier is eigenlijk wel best.’

Ze gaat op het bed zitten en slaat haar benen verleidelijk over elkaar. ‘Ik maak even een filmpje, oké?’

Een paar tellen is hij van zijn stuk gebracht. ‘Van de seks bedoel je?’

‘Ja,’ zegt ze onbewogen en ze trekt de rits van haar trainingsjasje zo ver naar beneden dat hij haar kanten beha kan zien.

Om zich een houding te geven, trekt hij zijn hoody uit. Kan hij

zeggen dat hij dat niet wil? Dan lacht ze hem natuurlijk uit, en hij wil ook niet overkomen als een preutse kleuter. ‘Goed,’ weet hij uiteindelijk uit te brengen. ‘Stuur je dat filmpje dan naar mij?’

Ze knikt en begint zich verder uit te kleden.

Hij maakt zijn riem los en laat zijn broek met boxersshort en al op de vloer zakken.

‘Je hebt toch wel condooms bij je, hè?’ vraagt ze als ze zijn erectie ziet.

Haastig bukt hij zich om zijn portemonnee uit de kontzak van zijn broek te vissen. ‘Tuurlijk.’

Ze lacht onweerstaanbaar naar hem. ‘Kom dan maar gauw hier.’

‘Daan?’ vraagt hij, terwijl hij zijn boxersshort weer aantrekt.

‘Ja?’ Huiverend trekt ze het laken over haar fantastische borsten.

‘Ik vind je leuk en ik eh... ik zou dit wel vaker willen doen.’

Ze fronst. ‘Maar je weet toch dat ik al iemand zie?’

‘Ik dacht dat die eikel had gezegd dat hij ermee wilde stoppen?’

Glimlachend pakt ze haar telefoon van het nachtkastje. ‘Ik denk dat hij wel van gedachten verandert als hij ziet wat hij mist.’

‘Wát?’ Mick draait zich met een ruk om. ‘Heb je ons daarom gefilmd? Om die ouwe lul jaloers te maken?’

‘Niet alleen daarom, natuurlijk,’ zegt ze met iets van medelijden in haar stem. ‘Ik vond het best wel lekker en zo, maar ik vind jongens van jouw leeftijd gewoon niet zo interessant. Dat weet je toch?’

Een kokende woede overspoelt hem: ze heeft hem gewoon keihard gebruikt. Opgefokt slaat hij met zijn vuist tegen de muur.

Dani zucht. ‘Sorry Mick, maar echt... Doe niet zo sneu.’ Ze rolt op haar zij en kijkt weer op haar telefoon.

In twee stappen is hij bij haar. ‘Zoek het lekker uit met je fucking *daddy*-issues, maar dat filmpje ga je dus mooi niet gebruiken!’ Hij grijpt naar haar arm.

Dani krabbelt half overeind. ‘Dat maak ik zelf wel uit!’

Vloekend trekt Mick haar aan één been naar zich toe, terwijl ze woest naar hem trapt.

‘Geef hier dat ding!’ Hij kruipt op het bed en probeert haar armen in bedwang te houden, maar Dani geeft zich niet makkelijk gewonnen. Met haar vrije hand duwt ze hem uit alle macht van zich af, terwijl ze de telefoon zo ver mogelijk bij hem vandaan houdt. Haar scherpe nagels dringen diep in de huid van zijn hals. Ze krabt hem verdomme helemaal open! Steeds harder drukt hij haar met zijn gewicht in het matras.

‘Stop, Mick,’ jammert ze hijgend. ‘Je doet me pijn!’

1.

Ellen zet de ruitenwissers aan en houdt het stuur zo stevig vast dat haar knokkels wit worden. Ze rijdt niet graag in het donker en al helemaal niet in de stromende regen over zulke smalle landweggetjes. Een tegenligger nadert haar met groot licht en even ziet ze helemaal niets meer. Op van de zenuwen zet ze haar auto stil in de berm en ze moet zich herpakken om verder te kunnen rijden. Met de minuut wordt ze nijziger op Mick: hij weet toch hoe gestrest ze raakt als hij onbereikbaar is!

Ze zet haar auto op de bijna verlaten parkeerplaats en stapt uit. Achter het hek kan ze het clubhuis zien liggen, maar er is nergens een doorgang te bekennen. Het lijkt erop dat ze helemaal om de hockeyvelden heen moet. Inwendig vloekend zoekt ze in de kofferbak tevergeefs naar een paraplu. Dat rot ding ligt er ook nooit als ze 'm nodig heeft. Ze knoopt haar jas dicht en begint te lopen. Hoe dichterbij het clubhuis komt, hoe duidelijker ze de muziek hoort. Straks moet ze zich door een zwetende massa heen worstelen om haar zoon te zoeken en ineens twijfelt ze aan haar missie; wat zegt ze tegen hem als ze hem gevonden heeft?

Als ze langs het fietsenhok voor de ingang loopt, ziet ze Mick plotseling staan. Hij leunt tegen de bagagedrager van zijn fiets en praat met een meisje dat Ellen niet kent. In de ene hand heeft hij een plastic beker bier, in de andere een sigaret.

'Sta je nou ook weer gewoon te roken? Je zei dat je gestopt was!' roept ze uit. Ze onderdrukt de neiging om de sigaret uit zijn hand te grissen en de fietsenstalling in te smijten.

Mick kijkt gegeneerd naar het meisje. ‘Mam, doe even normaal,’ zegt hij met opeengeklemd kaken.

‘Als jij wil dat ik normaal doe, moet je je aan de afspraak houden.’ Ze slaat haar armen strijdvaardig over elkaar. ‘Ik wil gewoon kunnen zien waar je bent.’

‘Mijn telefoon was leeg.’

‘Lul niet, dan had je Timo’s telefoon kunnen gebruiken om me even te bellen.’

‘Die is al naar huis. Ik ben mijn fietsleutel kwijt en hij wilde niet wachten, want...’

‘Vertel dat maar in de auto,’ snauwt ze. ‘De fietsendrager ligt in de kofferbak.’

Mick zucht en haalt verontschuldigend zijn schouders op naar het meisje, dat zich met een lachje omdraait.

‘Schiet op en pak die fiets, want ik ben doorweekt.’

Mick gooit zijn handen in de lucht. ‘Ik heb hier niet om gevraagd, hè?’

Ze schudt haar hoofd en beent voor hem uit naar de parkeerplaats. Nee, hij heeft er niet om gevraagd, maar zij voelt zich wel gedwongen om hem te komen zoeken. ‘We hebben heel duidelijk afgesproken dat jij altijd je locatie deelt via die app!’

‘Wat klets je nou? Wij hebben helemaal niets afgesproken. Jij bedenkt allemaal van die achterlijke regels voor mij!’

Ze staat stil om de natte haarslierten uit haar gezicht te vegen. ‘Mick, ik waarschuw je. Ik ben er helemaal klaar mee...’

‘Ik ook!’ schreeuwt hij terug. ‘Ik ben ook helemaal klaar met jou. Echt niemand heeft zo’n kutmoeder als ik.’

Het voelt alsof hij haar een klap in haar gezicht heeft gegeven. Ze hapt naar adem en zegt dan: ‘Ik weet dat je dat niet meent en ik wil niet...’

‘Ik meen het verdomme wel!’

Inwendig telt ze tot tien. ‘Laten we niet nog meer dingen zeggen waar we spijt van krijgen. Morgen praten we wel verder.’

In de auto zet ze de verwarming vol aan en houdt haar verkleumde vingers voor de blower. Via de binnenspiegel kijkt ze naar haar zoon, die met zijn fiets staat te klungelen en ze beseft dat ze dit weer helemaal verkeerd heeft aangepakt.

Mick gaat nors op de achterbank zitten, zijn armen defensief over elkaar geslagen.

‘Mick?’ vraagt Ellen.

Hij draait zijn hoofd weg.

‘Lieverd, het was niet mijn bedoeling om...’ Ze maakt haar zin niet af, omdat Mick stug naar buiten blijft kijken. Waarschijnlijk is het beter om hem nu met rust te laten. ‘Laat maar.’ Ze haalt de auto van de handrem en rijdt de parkeerplaats af.